

Arrest

nr. 189 512 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met referentenummer 69080.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. OGER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van een studentenvisum en wordt te dien einde in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks wordt verlengd.

1.2. Verzoeker stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 31 oktober 2016 op de hoogte van een studiekeuzeverandering naar het privé-onderwijs en dient een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en

13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 februari 2017 een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Deze beslissing, die verzoeker op 14 maart 2017 ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 31.10.2016 bij de burgemeester van Aalst door [...], in toepassing van de artikel 9 BIS van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voormelde wet, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2016-2017 ter verlenging van zijn verblijf als student een inschrijvingsattest voorlegt aan de private onderwijsinstelling ESCG.

Overwegende dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de wet daar zij niet georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid en dat betrokkene bijgevolg in toepassing van de artikel 9 en 13 een machtiging dient te bekomen voor het volgen van studies aan ESCG en dat hij daartoe onder meer voldoende bestaansmiddelen dient te bewijzen;

Overwegende dat betrokkene niet het bewijs levert dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van het koninklijk besluit van 8 juni 1983 gezien betrokkenen een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 voorlegt, maar dat de garant die de bijlage 32 heeft onderschreven niet solvabel is (het maandelijks netto-inkomen van de garant is onvoldoende om in zijn persoonlijke behoeften te voorzien, die van zijn gezin met 3 personen en een student ten laste). Naast het maandelijks minimumbedrag waarover de student moet beschikken (631 euro netto) moet de garant namelijk over een maandelijks minimumbedrag van 1156,53 euro (netto) beschikken. Hieraan wordt een bedrag van 150 euro per persoon die ten laste is van de garant toegevoegd. Deze garant heeft 3 PTL en dient dus 2237,53 euro/ maand te beschikken. Aan de hand van de overgemaakte loonfiches kunnen we concluderen dat de garant niet solvabel is. De financiële dekking van het verblijf is dan ook niet gewaarborgd.

De aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies aan ESCG wordt verworpen en betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem wordt betekend.”

1.4. Eveneens op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 14 maart 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat [...]
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2, 1° betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2016-2017 ter verlenging van zijn verblijf als student een inschrijvingsattest voorlegt aan ESCG en dat deze instelling niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet;

Overwegende dat betrokkene om te studeren aan voornoemde instelling aldus een machtiging diende te bekomen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet;

Overwegende dat deze machtiging werd verworpen bij beslissing van 02/02/2017 wegens geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen

Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student

Overwegende dat zijn verblijfsvergunning verstreken is sedert 31.10.2016

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die tezamen worden behandeld – een schending aan de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.2. Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“ [...] Wat de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente

[...]

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet steunt op de werkelijke en correcte feiten.

Terwijl:

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. Indien nodig moet de overheid het nodige onderzoek doen of advies inwinnen betreffende de correcte feiten.

Feit is dat verzoeker sinds zijn aankomst in België, 5 jaren geleden, dezelfde garant heeft hezij zijn zus bij wie hij woont en die tot de bestreden beslissing door de overheid geacht werd over voldoende middelen beschikken en waarvan solvabiliteit nooit ten twijfel is gekomen.

Het is inderdaad zo dat zij als gediplomeerde verpleegster tewerkgesteld is en een gemiddeld maandloon van 2.500,00 € (zie stuk 3)) verdient.

Het blijkt ook dat zij getrouwd is en dat haar echtgenoot over een inkomen beschikt van ongeveer 1.500,00 € (zie stuk 3)

Op het moment van het indienen van de aanvraag was haar financiële toestand voorlopig minder stabiel ten gevolge daar zij in verwachting was, een kind heeft gekregen en enkele gezondheidsproblemen gekend heeft.

Men kan ervan uitgaan dat een gediplomeerde verpleegster zonder moeite werk vindt en dat de garant van verzoeker wel solvabel is.

Dit zijn gegevens waarvan verweerder goed op de hoogte was maar die door verweerder kennelijk niet in overweging werden genomen.

De beperkte motieven van de bestreden beslissing steunen bijgevolg niet op werkelijk bestaande en concrete feiten en zijn ook foutief door te beschouwen dat de echtgenoot van garant een persoon ten laste is wanneer blijkt dat hij over zijn eigen inkomen beschikt. (zie stuk.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

[...]

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet afdoende werd gemotiveerd.

Terwijl:

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht die de wettelijke verplichting inhoudt om de materiële motivering in het individueel besluit zelf op te nemen. Bij de formele motiveringsplicht stelt zich met andere woorden de vraag of de motieven die de beslissing in rechte dragen naar behoren werden verwoord in de beslissing.

De overwegingen moeten onder meer duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig en waarheidsgetrouw zijn.

Voor zover de concrete en correcte feiten in overweging werden genomen door verweerder - quod non (zie supra) -, is de motivering in ieder geval niet afdoende.

De verwerende partij maakt er zich louter vanaf door het gebruik van een stijlformule.

De motivering beperkt zich tot de vaststelling dat de garant die de bijlage 32 heeft onderschreven niet solvabel is (het maandelijks netto-inkomen van de garant is onvoldoende om zijn persoonlijke behoeften te voorzien, dien van zijn gezin met 3 personen en een student ten laste) terwijl jarenlang (sinds 2012) haar tenlasteneming als voldoende werd geacht.

Voormelde motivering is derhalve geenszins in concreto opgesteld. Het gebrek aan formele motiveringsplicht bevestigt enkel het standpunt van verzoeker.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

[...]

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de weigeringsbeslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van de toestemming om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling ontvankelijk, doch ongegrond is. Hierbij wordt gesteld dat verzoeker niet het bewijs levert dat de garant voldoende solvabel is. Er wordt gewezen op de samenstelling van het gezin van de garant en vastgesteld dat zij drie personen ten laste heeft, waarbij wordt aangegeven dat op basis van de overgemaakte loonfiches kan worden geconcludeerd dat de garant niet beschikt over de vereiste 2237,53 euro per maand. Verzoeker betoogt dat de beslissing geenszins in concreto werd opgesteld, doch laat zelf na te concretiseren welke verdere motivering hij in de bestreden beslissing verwacht terug te vinden. Losstaand van het gegeven dat dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze zou zijn gemotiveerd. Er kan in deze ook niet worden ingezien waarom zou dienen te worden gemotiveerd omtrent het gegeven dat de tenlasteneming van de garant in het verleden jarenlang als voldoende werd geacht. Het volstaat dat verweerder naar aanleiding van de huidige verlengingsaanvraag – die tevens een statuutwijziging van student in een erkende onderwijsinstelling naar student in een private onderwijsinstelling inhoudt – motiveert aangaande de thans voorgelegde stukken en deze bekijkt vanuit het oogpunt van de hangende aanvraag. Verder wijst de Raad erop dat uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, dient deze kritiek te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoeker betoogt dat verweerder niet zonder meer kan beslissen de tenlasteneming door de garant thans niet langer te weerhouden, gelet op het gegeven dat de solvabiliteit van de garant in het verleden – sedert zijn aankomst in België in 2012 – nooit in twijfel is getrokken. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist, laat staan weerlegt dat op grond van de overgemaakte stukken niet kan worden vastgesteld dat de garant beschikt over het vereiste maandelijks minimumbedrag waarover deze dient te beschikken, teneinde te worden beschouwd als een solvabele garantsteller. Verder kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker zelf uitdrukkelijk aangeeft dat de financiële toestand van de garant *“voorlopig minder stabiel [is] ten gevolge daar zij in verwachting was, een kind heeft gekregen en enkele gezondheidsproblemen gekend heeft”*. Aldus biedt verzoeker zelf een verantwoording voor het gegeven dat verweerder de solvabiliteit van de garant – die hij in het verleden telkens heeft aanvaard – naar aanleiding van de huidige aanvraag anders beoordeelt, met name omdat de financiële situatie van de garant is gewijzigd. In het licht hiervan kan een gewijzigde houding van verweerder ten aanzien van de solvabiliteit van de garant dan ook bezwaarlijk als bevreemdend worden beschouwd. Verzoekers stelling dat men mag verwachten dat een gediplomeerde verpleegster zonder moeite werk vindt, kan de beslissing verder niet aan het wankelen brengen. Verzoeker kan niet verwachten dat verweerder abstractie maakt van de actuele situatie van de garant en de solvabiliteit zou beoordelen op de veronderstelling dat laatstgenoemde *“zonder moeite werk vindt”*. Verweerder dient bij de beoordeling van de solvabiliteit van de garant niet uit te gaan van een hypothetische verbetering van de financiële situatie. Het gegeven dat een gediplomeerde verpleegkundige gemiddeld een maandloon van 2500 euro verdient, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verwijst te dien einde naar een belastingaangifte van de garant voor het aanslagjaar 2014, doch er blijkt geenszins dat deze gegevens de actuele financiële situatie van de garant vertegenwoordigen. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf aangeeft dat de financiële situatie van de garant – ten gevolge van een zwangerschap, bevalling en enkele gezondheidsproblemen – voorlopig minder stabiel is. Dat de garant in het verleden een maandloon van 2500 euro ontving – en in de mogelijkheid zou kunnen zijn dit in de toekomst opnieuw te verdienen – doet geen afbreuk aan het gegeven dat naar aanleiding van de huidige verlengingsaanvraag loonfiches werden overgemaakt die een minder solvabele situatie aantonen. Verzoekers verwachting dat rekening wordt gehouden met voormelde gegevens, kan dan ook niet worden ingelost. Verweerder heeft de actuele financiële situatie van de garant beoordeeld en onvoldoende geacht, waarbij de achterliggende reden hiertoe, evenals de vooruitzichten op een verbetering ervan, niet van aard zijn dat deze tot een andere beoordeling van de financiële situatie leiden. Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag als student in te dienen, indien de financiële situatie van de garant verbeterd.

2.6. Wat betreft het aantal personen ten laste, stelt verzoeker dat ten onrechte werd gesteld dat de echtgenoot van de garant te haren laste valt, terwijl hij over een eigen inkomen zou beschikken. Losstaand van de vaststelling dat verzoeker op basis van een belastingaangifte voor het aanslagjaar 2014 nog niet aantoonde dat de echtgenoot van de garant op heden over een eigen inkomen beschikt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat de echtgenoot wordt beschouwd als een persoon ten laste van de garant. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat het gezin van de garant nog drie leden telt – hetgeen strookt met de eigenlijke gezinssamenstelling, met

name haar echtgenoot en twee kinderen – evenals een student ten laste. Hierbij worden uiteindelijk drie personen ten laste weerhouden, waarbij kan worden aangenomen dat dit slaat op de twee kinderen ten laste, evenals verzoeker. Uit een lezing van de recente loonfiches blijkt immers dat op deze fiches wordt vermeld dat de garant drie personen ten laste heeft (“2 *enfant(s)*, 1 *autre(s)*”). Aldus kan niet worden vastgesteld als zou verweerder de echtgenoot van de garant beschouwen als een persoon ten laste van deze garant. Waar verzoeker nog aangeeft dat de echtgenoot van de garant over een inkomen van 1500 euro beschikt, herhaalt de Raad dat te dien einde niet kan worden verwezen naar een belasting-aangifte voor het aanslagjaar 2014, daar geenszins blijkt dat deze gegevens de actuele financiële situatie van de echtgenoot van de garant vertegenwoordigen. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom verweerder rekening diende te houden met de inkomsten van de echtgenoot van de garant. De verbintenis tot tenlasteneming werd immers louter opgesteld in naam van de garant zelf, waarin enkel zijzelf de verbintenis opneemt om in eigen hoofde in te staan voor de kosten van verzoeker. Aldus blijkt geenszins dat de echtgenoot van de garant enige verbintenis op zich zou hebben genomen om eveneens in te staan voor de kosten van verzoeker, noch toont verzoeker aan dat de garant in het kader van de door haar aangegane verbintenis tot tenlasteneming zou kunnen beschikken over de inkomsten van haar echtgenoot, dan wel dat de Belgische overheid eventuele kosten op de echtgenoot van de garant zou kunnen verhalen.

2.7. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van foutieve gegevens of niet werkelijk bestaande en concrete feiten is overgegaan tot het treffen van de bestreden weigerings-beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

De middelen gericht tegen de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student zijn ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Verzoeker stelt, ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt: “*vernietiging van de beslissing tot verwerping brengt de vernietiging van het bevel het grondgebied te verlaten met zich mee.*”

3.2. Aangezien uit de uiteenzetting opgenomen onder punt 2 reeds blijkt dat verzoeker de onwettigheid van de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student niet heeft aangetoond, blijkt niet dat – losstaand van de vraag in welke mate dergelijke uiteenzetting reeds volstaat opdat er sprake is van enig ontvankelijk middel – het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten volledig onbesproken laat, zodat deze overeind blijven.

Het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is – in zoverre dit reeds kan worden beschouwd als ontvankelijk – ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA